

LBRIS

We know
books

David Baldacci

Ultimul drum

Titlul original: *The Last Mile*

Copyright © 2016 by Columbus Rose, Ltd.

Copyright © CRIME SCENE PRESS 2024, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Ultimul drum / David Baldacci ; trad. din lb. engleză de Oana Stănescu. -

București : Crime Scene Press, 2024

ISBN 978-630-6542-75-8

I. Stănescu, Oana (trad.)

821.111

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: GEORGE ARION JR., HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: NOIEMBRIE 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CORESI
Tipărit la CN I. CORESI S.A.

David Baldacci

Ultimul drum

traducere din limba engleză
de Oana Stănescu

CRIME SCENE PRESS
2024

Mars, Melvin.

Aici, oriunde, oricând, îți strigau mai întâi numele și apoi prenumele, iar el răspundea imediat ce și-l auzea pe al lui.

Chiar și de pe toaletă. La fel ca în armată, doar că el nu se înrolase niciodată. Fusese adus aici împotriva voinței sale.

– Mars, Melvin?

– Da, domnule. Aici, domnule. Sunt pe budă, domnule.

Pentru că unde altundeva aș putea să fiu, domnule?

Nu știa de ce se proceda astfel și nu se sinchisise să întrebe vreodată. Răspunsul nu avea să conteze deloc pentru el. În plus, ca unic rezultat, s-ar fi ales cu un baston aplicat de gardian peste tâmplă.

Existau alte lucruri pentru care să-și facă griji la Penitenciarul Statului Texas, din Huntsville. Penitenciarul era supranumit Fortăreața, datorită zidurilor din cărămidă roșie. Fusese deschis în 1849 și era cea mai veche închisoare din fosta republică independentă.

În plus, adăpostea și o cameră de execuții.

Mars era înregistrat oficial drept Deținutul 7-4-7, ca denumirea avionului. Gardienii de la penitenciarul pentru condamnații la moarte de unde fusese adus îi ziceau „Jumbo” din cauza asta. Deși nu era o matahală, Mars nu era tocmai mărunțel. Majoritatea oamenilor trebuiau să-și ridice privirea la el, chiar dacă o făceau doar pentru că Mars era înalt, și nu pentru că poziția lui

morală ar fi fost una superioară. Un metru optzeci și opt plus încă nouăsprezece milimetri, doar ca să fie.

Știa exact ce înălțime avea pentru că-l măsuraseră cu precizie în cantonamentul de preselecție NFL. De fapt, îl măsuraseră și-l cântăriseră din toate punctele de vedere. În timp ce trecea prin acest proces, mintea lui zburase imediat la sclavii din târguri, pe când potențialii stăpâni își împungeau și pipăiau marfa. Ei bine, spre deosebire de strămoșii lui sclavi, Mars avea măcar să beneficieze de suficienți bani ca să-și îngrijească trupul distrus după ce cariera lui urma să se termine.

Mai cântărea, de asemenea, o sută patru kilograme. Nu avea pic de grăsime, ci doar mușchi tari ca piatra, ceea ce era un ade-vărat record având în vedere mâncarea de rahat din închisoare, procesată în fabrici uriașe, plină de grăsimi și de sare, cât și de chimicalele pe care le foloseau probabil pentru a face orice, de la beton la covoare.

Mă omorâți încet cu lăturile voastre.

Mars se afla în locul acela de aproape tot atât timp cât trăise în afara lui. Iar timpul nu trecuse deloc ușor. Nu păreau să fi trecut douăzeci de ani, ci două sute. Dar nu mai conta. Avea să se termine în curând. Acea era ziua cea mare.

Ultimul apel.

Respins.

Era un om mort.

Fusese adus la Penitenciarul Huntsville de la unitatea Polunsky pentru condamnații la moarte, din Livingstone, Texas, aflată la nouăzeci de kilometri spre est, pentru ca statul să-și prindă, în final, omul, după o așteptare de douăzeci de ani. Avocata lui Mars îi dăduse vestea cu un chip palid și sumbru. Însă ea avea să se trezească a doua zi.

Nu și eu.

În curând, Mars avea să asculte ropotul pașilor care se îndreptau spre el.

Pufăiturile gardienilor masivi ținând cătușele lucitoare.

Directorul de închisoare, afișând o mină gravă, dar care avea să-i uite numele a doua zi.

Preotul pios care-și ținea Biblia în mâini, citind cu voce tare, pentru că orice condamnat trebuia să se agațe de o ultimă fărâma de spiritualitate în timp ce-și lua adio. Nu de la închisoare, ci de la viață.

În statul Texas erau executați mai mulți deținuți decât în oricare alt stat – mai mult de cinci sute doar în ultimii treizeci de ani. Timp de aproape un secol, începând cu anul 1819, îi spânzuraseră. Apoi începuseră să folosească scaunul electric, căruia îi spuneau „Bătrânul Sparky”, și trei sute șazeci și unu de deținuți fuseseră uciși prin electrocutare în ultimele patru decenii. Acum, în Texas se folosea injecția letală, care te trimitea instant pe lumea cealaltă.

În orice caz, indiferent de metodă, tot mureai.

Prin lege, execuțiile nu puteau începe înainte de ora șase seara. Lui Mars i se spusese că urmau să vină să-l ia la miezul nopții. Ei bine, nimic nu putea fi mai plăcut decât să prelungească agonia, se gândi el. Urma să aibă o zi foarte lungă și de rahat.

Îl strigaseră Mortul Ambulant.

– Călătorie sprâncenată, îi auzise pe gardieni zicând de nenumărate ori.

Mars nu voia să privească în trecut. Mai ales, nu voia să se gândească la epicentrul întregii situații.

Dar cum ar fi putut să n-o facă?

Așa că, pe măsură ce se apropia clipa fatidică, începu să se gândească la ei. La Roy și la Lucinda Mars, tatăl lui caucazian și mama lui de culoare, uciși.

Pe atunci, combinația fusese ciudată, diferită, chiar exotică, mai ales în vestul statului Texas. Acum era ceva obișnuit. Toți puștii din penitenciar arătau de parcă genele lor ar fi provenit de la cincizeci de rase diferite.

Un golan încarcerat recent era rezultatul a doi părinți de rase diferite care, la rândul lor, erau copiii unor părinți ale căror relații nu fuseseră tocmai cele tradiționale. Așa că puștanul cel nou – un idiot care împușcase un vânzător din cauza unei pungi de Twizzlers – era o amestecătură de afro-american cu arab și caucazian, care avea și nițel sânge chinez. Mai era și musulman, deși Mars nu-l văzuse niciodată pe tip în genunchi, rugându-se de cinci ori pe zi, așa cum făceau alții. Îl chema Anwar. Se născuse în statul Colorado și începuse să le spună oamenilor că dorea, de fapt, să devină Alexis.

Mars se ridică în capul oaselor în pat și se uită la ceasul de la mână. Era vremea să-și îndeplinească ritualul. De fapt, era ultima dată când avea s-o mai facă.

Salopeta lui de deținut era albă, iar pe spate avea înscrise cu negru literele D și R, inițialele de la „Death Row”¹. Mars vedea literele ca pe clopoștii unui șarpe, avertizându-i pe ceilalți să stea dracului departe de el.

Se întinse pe pardoseala rece din beton și făcu două sute de flotări, mai întâi sprijinindu-se în pumni, apoi pe vârfurile degetelor și, în cele din urmă, formând un unghi de nouăzeci de grade cu bazinul și trunchiul, sprijinindu-se pe vârful și în palme, atingând ușor podeaua cu creștetul său pleșuv. Pe urmă făcu trei sute de genuflexiuni, în serii de câte șase, explodând în picioare după fiecare repetare – el le numea grenade antisubmarin. Apoi făcu yoga și Pilates pentru forță, echilibru și îmbunătățirea amplitu-

1. Death Row – secțiunea rezervată în închisori condamnaților la pedeapsa cu moartea. (n. trad.)

dinii articulare și, cel mai important, pentru flexibilitate. Mars își putea atinge degetele de la picioare cu fruntea, stând cu picioarele perfect întinse, ceea ce nu era deloc ușor pentru un tip masiv, plin de mușchi.

Urmară apoi cele o mie de abdomene care-i ardeau mușchii ca un acid. Datorită acestora avea mușchii oblici tari ca piatra și pătrățele. Buricul îi era întins atât de tare încât arăta mai mult ca o alună decât ca locul în care fusese atașat, odată, cordonul ombilical. După aceea se apucă de o serie nebunească de exerciții pliometrice, împingându-se în cei patru pereți și în podea, conform unor manevre anume, majoritatea create chiar de el.

Era precum un soi de Spider-Man sau Fred Astaire dansând pe tavan. În închisoare avusese la dispoziție multe ore pentru a planifica asemenea lucruri. Viața lui fusese foarte strict reglementată, dar avusese și o grămadă de timp liber. Majoritatea deținuților stăteau pur și simplu degeaba. Aici nu existau cursuri și nici ședințe de reabilitare de vreun fel.

Motto-ul neoficial al închisorii era simplu: reabilitarea e pentru fătălai.

În cele din urmă, Mars începu să alerge pe loc, ridicând genunchii la piept, și pierdu complet noțiunea timpului. Era o nebunie să facă toate astea tocmai în ziua aceea, însă era un ritual pe care-l respectase cu sfințenie cam în toate zilele de când intrase acolo și o parte din el percepea această continuare a rutinei proprii ca pe un ultim act de sfidare. N-aveau să-i ia și acest lucru. Măcar nu mai era cazul să refuze ultima masă, pentru că în statul Texas aceasta nici nu le mai era oferită condamnaților. Oricum, n-ar fi avut de gând să se umple cu rahaturile lor înainte de sfârșit. Prefera să moară pe stomacul gol.

Nu-l vizitase nimeni pentru că nu exista nimeni care să fi vrut să-l viziteze. Era singur, așa cum fusese în ultimii douăzeci de

ani. Se întreabă ce aveau să titreze ziarele de a doua zi. Pesemne că articolele nu aveau să fie prea lungi. Nu era o noutate ca un alt tip de culoare să primească tratamentul letal din partea statului Texas. La dracu', povestea lui nu ar fi meritat nici măcar o poză, însă jurnaliștii urmau să aibă grijă să recapituleze crimele pentru care fusese condamnat. Și aceea avea să fie singura amintire despre el pentru o grămadă de oameni.

Melvin Mars, ucigașul.

Își lăsă trupul să-și revină după efort. Transpirația îi aluneca de pe trup și păta podeaua de beton, murdară deja de lucruri mult mai odioase. Se știa că unii condamnați se răhăteau pe podea înainte de a merge la moarte.

În timp ce respirația îi revenea la normal, Mars se așeză pe pat și-și sprijini capul de perete. În vechea lui celulă, numise pereții Reed, Sue, Johnny și Ben, după supereroii din echipa Cei Patru Fantastici. Era doar o formă de a face să treacă timpul într-un loc în care n-aveai nimic de făcut. Își umplea fiecare zi cu orice îi trecea prin minte.

Mars avea deseori fantezii cu Sue Storm cea sexy, dar simțea că se aseamănă cu Ben Grimm, The Thing, ciudatul. Ca sportiv, Mars chiar fusese un ciudat, dar într-un sens bun.

Totuși, putea fi atent și rațional ca istețul Reed.

Simțea o afinitate și pentru Johnny Storm, mingea de foc, puștiul care era fratele lui Sue, pentru că avea impresia că arde cu toată ființa lui în fiecare clipă, cu atât mai mult cu cât zilele erau toate la fel în locul acela. De fapt, ar fi putut spune că închisoarea era un soi de iad pe pământ. De aici și analogia cu flăcările.

Pentru el, aceea era ziua 7342. Ultima zi a vieții lui.

Se uită iar la ceas.

Mai erau cinci secunde până la momentul zero.

Își petrecuse un an în carceră, la scurt timp după ce intrase în pușcărie. Motivul fusese simplu. Viața lui luase sfârșit, visurile îi fuseseră spulberate, toată munca lui se dusese pe apa sâmbetei și era furios la culme.

Care fusese pedeapsa pentru faptul că bătuse măr vreo trei deținuți și apoi se luase de șase gardieni și nu cedase deloc până nu-l potoliseră cu pistolul cu electroșocuri și aproape că-l omorâseră în bătaie? Douăzeci și patru de ore pe zi într-o celulă de cinci metri și jumătate pătrați, cu o fantă în loc de fereastră, timp de un an. În tot acest timp, nu mai auzise niciun cuvânt de la o altă ființă umană. Nu mai văzuse alt chip omenesc. Nu simțise atingerea nimănui pe piele. Mâncarea îi era împinsă prin fanta ușii, împreună cu o rolă de hârtie igienică și, ocazional, cu un prosop de spălat și săpun și, încă și mai rar, haine curate.

Făcea duș într-un colț, unde apa era fie rece de-i îngheța sufletul, fie fierbinte. Dormea pe podea și bombănea, țipa, înjura și, în cele din urmă, plângea în hohote. Atunci înțelesese că, de bine, de rău, oamenii erau, fără pic de îndoială, ființe sociale. Fără interacțiune, înnebuneau.

Iar Mars aproape că o luase razna în celula aceea. Era ziua 169. Își aducea bine aminte; ba chiar scrijelise numerele pe zid, tocindu-și unghiile până la sânge. Minteia lui aproape că plecase complet pe câmpii. Mai rămăsese din ea doar un licăr slab, iar el se folosisese de cea ultimă fărâmbă de rațiune ca de o vestă de salvare într-un tsunami, ca de un port în toiu furtunii. Se concentrase asupra unei vechi iubite inventate, Tatiana. În mintea lui, femeia era acum măritată, avea șase copii, șolduri late și era umflată, ursuză și nefericită și îi ducea dorul foarte tare. Dar în trecut persoana aceasta imaginată fusese perfectă. Chipul, trupul, iubirea ei nețârmurită pentru el îl ajutaseră să supraviețuiască celor 169 de zile și apoi următoarelor 196.

Când s-a deschis ușa, prima față pe care a văzut-o a fost a Tatianeii, suprapusă pe corpul masiv al unui gardian tânăr, de o sută treizeci de kilograme, un rasist nenorocit, poreclit cum nu se putea mai bine Big Dick, care îi spusese lui Mars să-și ridice fundul de mulatru, altfel o să mănânce cu paiul toată viața.

Când asta se terminase, Melvin Mars devenise un alt om. Nu mai făcuse niciodată ceva care l-ar fi putut trimite înapoi în carceră. Dacă s-ar fi întâmplat, știa că s-ar fi sinucis. Nu ar mai fi așteptat să ajungă în camera de execuții.

Camera de execuții.

Era chiar la capătul coridorului. *Ultima milă*, așa i se spunea. Și totuși, distanța nu era de o milă. Coridorul măsoară, de fapt, doar nouă metri, ceea ce era bine, pentru că majoritatea tipilor cădeau din picioare înainte de a ajunge acolo. Însă în pușcărie erau niște gardieni masivi care te ridicau și te cărau restul drumului.

În statul Texas se asigurau că te omoară, indiferent dacă înfrunții sfârșitul cu un dram de curaj sau nu.

Curtea Supremă dezbătuse aspectele neobișnuite și cruzimea pe care o implica moartea prin injecție letală, căci existaseră câteva cazuri în care deținutul trecuse prin dureri atroce înainte de a muri. Curtea decisese să continue practica, în ciuda agoniei. La urma urmei, victimele condamnaților înduraseră la rândul lor o durere groaznică și frica de moarte. Cine putea spune că se înșelau? În niciun caz Mars. El nu spera decât ca în cazul lui totul să meargă ca la carte.

Camera de execuții nu era mare – zece metri pătrați –, avea pereții din cărămidă zugrăviți într-o nuanță veselă de turcoaz și o ușă de metal, un aspect care părea destul de nelalocul lui, având în vedere scopul încăperii. Acolo erai executat, iar nu cazat într-o vacanță în Caraibe.

Patul mobil, care era echipat cu o pernă confortabilă și chingi solide din piele, era așezat în centrul camerei. Existau două încăperi adiacente, cu ferestre care dădeau spre cameră. Una era pentru familia victimelor, cealaltă pentru familia persoanei executate.

Mars știa că, în cazul lui, cele două grupuri aveau să fie unul și același. Și mai știa și că ambele camere aveau să fie goale.

Se culcă pe patul din celulă, îmbibat de mirosul propriei transpirații, și-și lăsa mintea să se întoarcă la singurele amintiri frumoase care-i mai rămăseseră.

Era departe de a fi fost un uriaș în lumea fotbalului la nivel de colegiu, dar era masiv pentru un *running back*². Mai important, avea talent cu carul. Faptul că urma să ajungă în Liga Națională era o certitudine pentru cineva ca el. În ultimul an de colegiu fusese finalistul pentru Trofeul Heisman – singurul mijlocăș la deschidere din grup. Toți ceilalți fuseseră mijlocășii ofensivi. Putea să treacă peste oricine, să ocolească sau să pună la pământ orice jucător. Putea bloca pasele, iar mâinile lui fine puteau prinde mingea din spatele liniei de ofensivă. Și aproape întotdeauna îl făcea pe primul adversar să rateze, printr-o mișcare laterală instinctivă; era un talent rar, pe care cei de la NFL îl înghițiseră pe nemestecate.

Când avea nevoie de viteză, picioarele i-o luau la goană și dus era. Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să dea mingea arbitrului, după ce înscria, și să-l lase pe antrenor să-i tragă o palmă peste fund la marginea terenului.

Recordul lui oficial în sprintul de treizeci și șase de metri fusese de 4 secunde și 31 de sutimi. În urmă cu douăzeci de ani, viteza aceea fusese una impresionantă, chiar și pentru un jucător de colț sau pentru un *receiver*, dar mai ales pentru un monstru din

2. Jucător din ofensivă în fotbalul american. (*n. trad.*)

ofensivă, cu umeri lați cât tărâta cerului, care-și făcuse o carieră din a sfârâma încercările de placare. Chiar și în prezent ar fi fost considerată o viteză excepțională.

Avea un dar de la Dumnezeu. Era înzestrat cu tot pachetul. Îi ziceau că e o ciudățenie a naturii.

Mars simți un zâmbet întinzându-i-se pe fața transpirată.

Da, o certitudine. O certitudine cu un salariu mare și gras. Asta se întâmpla cu mult înainte să se impună restricții de salarizare pentru debutanți. Ar fi putut încasa bani buni încă din prima zi, milioane peste milioane. Ar fi putut avea o vilă, mașini, femei, respect.

Toată lumea spunea că era mai mult ca sigur că avea să fie ales din prima rundă de selecții. Probabil în primii cinci. Pesemne că avea chiar să le ia fața mai multor mijlocași ofensivi cu care concurase pentru Heisman. Se auzea că l-ar fi preferat New York Giants, care erau din nou în ascensiune după câțiva ani slabi, dar și Tampa Bay Bucks, care suferiseră încă și mai mulți ani dezastuoși. Ambele echipe aveau dreptul de a alege dintre jucătorii cei mai buni, iar patronii lor bogați erau gata să-și deschidă buzunarele. La dracu', poate că avea chiar să câștige vreo cupă Super Bowl. Viitorul suna bine. Muncise al naibii de mult. Nu primise nimic de la nimeni, iar obstacolele fuseseră uriașe, dar el le depășise pe toate.

Iar apoi, *juryul* deliberase. „Acuzatul a fost găsit *vinovat*” – și nimeni din lumea fotbalului profesionist nu mai dăduse doi bani pe Mars, Melvin, minunea de 4 secunde și 31 de sutimi.

Jumbo se prăbușise.

Nu existaseră supraviețuitori.

Iar peste câteva minute nu avea să mai rămână nimic din el. Avea să-și petreacă veșnicia într-o groapă comună, pentru că nu avea pe nimeni care să-l îngroape.

Ar fi împlinit patruzeci și doi de ani peste două luni. Se părea că ultima lui aniversare avea să rămână cea de la patruzeci și unu.

Mars se uită iar la ceas. Timpul expirase. Ceasul lui îi spunea asta; la fel și sunetul pașilor de pe coridor.

Se hotărâse deja de ceva vreme. Avea să moară ca un bărbat. Cu spatele drept și capul sus.

Deodată, simți un nod în gât și ochii i se umeziră. Încercă să respire normal, să-și păstreze cumpătul. Asta era. Se uită de jur-împrejurul celulei și văzu pereții fostei cuști de la unitatea Polunsky.

Pe curând, Sue, femeie mișto ce ești! Adio, Johnny! Cu bine, Ben! Ai grijă de tine, Reed!

Se ridică în picioare și-și sprijini spatele de zid, poate ca să-și țină coloana dreaptă.

O să fie ca și cum ai adormi, omule. Doar că nu te mai trezești. E ca și cum ai adormi.

Ușa celulei se deschise. În fața lui Mars stăteau niște bărbați – trei în costume și patru în uniformă. Tipii în costume păreau îngroziți, iar paznicii iritați.

Mars observă toate acestea și faptul că lângă ei nu se afla niciun preot cu Biblia sa.

Cu siguranță, ceva nu era în regulă.

Bărbatul cu ochelari înguști și la fel de subțire precum ochelarii pe care-i purta păși cu prudență în celulă, de parcă s-ar fi așteptat ca ușa să se închidă în spatele lui, devenind astfel prizonier acolo pe vecie.

Mars înțelegea pe deplin sentimentul. Ceilalți tipi în costume păreau acum precauți, de parcă ar fi știut că înăuntru se afla o bombă, dar habar nu aveau când putea să explodeze aceasta.

Ochelaristul cel slăbănog își dresă glasul. Își coborî privirea în podea, apoi se uită la perete, la tavan, la singurul bec care atâr-

na acolo – oriunde, numai nu la Mars. Părea că individul masiv, transpirat, de etnie mixtă din fața lui ar fi fost complet invizibil.

Bărbatul își dresese iar glasul. Lui Mars i se păru ca sună ca zoaiele bolborosind în cel mai mare canal din lume.

Cu ochii în pământ, ochelariștul rosti:

– Lucrurile au luat o turnură neașteptată în cazul tău. Execuția a fost anulată.

Mars, Melvin nu răspunse nimic.

CAPITOLUL

2

Era încă îmbrăcat în salopeta lui albă cu inscripția pe spate, însă lipsea ceva. Fusese condus din celulă în încăperea aceea fără a-i mai fi puse lanțurile; era o premieră de când fusese trimis la închisoare. Cu toate acestea, vreo șase gardieni stăteau aliniați de-a lungul peretelui, în eventualitatea cazului în care Mars ar fi devenit agitat.

Vizavi de el stăteau așezați patru bărbați. Nu-i cunoștea pe niciunul dintre ei. Erau toți albi, toți îmbrăcați în costume largi. Cel mai tânăr era cam de vârsta lui. Părea că ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Bărbații își fixară privirile asupra lui Mars, iar Mars se uită la ei la fel de hotărât. Nu avea de gând să spună nimic. Ei îl aduseseră la petrecere, așa că tot ei aveau să pornească și muzica. Bărbatul din centru răsfoi documentele din fața lui.

– Sunt sigur că vă întrebați ce se întâmplă, domnule Mars.

Mars dădu ușor din cap, dar tot nu spuse nimic. Nu mai auzi un tip alb să i se adreseze cu „domnule” de... La dracu', nu-și aducea aminte niciun alb care să i se fi adresat astfel vreodată. În cantonamentul NFL îi ziceau „Sfinte Sisoe”. În închisoare îl strigau cum le venea la gură.

Bărbatul continuă:

– Adevărul este că cineva și-a mărturisit vinovăția în cazul crimelor pentru care ați fost condamnat.

Mars clipi de câteva ori și-și îndreptă spatele mai mult. Își așează pe masă mâinile uriașe, care prinseseră mingile multor coordonatori.

– Cine?

Vocea i se păru ciudat de nefamiliară, de parcă altcineva ar fi vorbit în locul lui.

Bărbatul privi în josul mesei, spre unul dintre colegii lui, care era mai în vârstă și părea mai stăpân pe situație decât restul. Acesta încuviință dând din cap spre agentul mai tânăr.

– Numele lui este Charles Montgomery, zise el.

– Unde se află?

– Într-o închisoare de stat din Alabama. De fapt, și el așteaptă execuția. Pentru alte infracțiuni.

– Credeți că el e vinovatul? întrebă Mars.

– Se investighează această posibilitate.

– Ce informații are el despre crime? întrebă Mars.

Bărbatul se uită iar la tipul mai în vârstă. De data asta, tipul păru indecis. Mars observă acest lucru și-și îndreptă privirea spre el.

– Ce alt motiv ați fi avut să opriți execuția? Doar pentru că un deținut din 'Bama a zis că el e ucigașul? Nu prea cred. Cu siguranță știe ceva, un lucru pe care doar adevăratul criminal l-ar putea cunoaște.

Tipul mai în vârstă dădu din cap și păru să-l privească pe Mars într-o lumină nouă, ceva mai bună. Zise:

– Așa este. Știe anumite lucruri pe care doar criminalul le-ar putea cunoaște. Aveți dreptate.

– Bine. Are sens ce spuneți, spuse Mars, inspirând adânc.

În ciuda cuvintelor pe care tocmai le pronunțase, Mars nu părea capabil să proceseze ceea ce i se spusese.

– Îl cunoașteți pe domnul Montgomery? întrebă primul bărbat.

Mars se uită iar la el.

– N-am auzit în viața mea de el până când i-ați pronunțat numele. De ce?

– Încerc să verific anumite date.

Mars dădu iar din cap. Știa exact la ce „date” se referea tipul. Adevărata întrebare era dacă Mars îl angajase pe Montgomery să-iucidă părinții.

– Nu-l cunosc, zise el, simplu.

Privi de jur-împrejurul camerei.

– Și-acum?

– Veți rămâne în închisoare până când anumite lucruri vor putea fi... verificate.

– Și dacă nu le veți putea verifica?

Îi răspunse tipul în vârstă:

– Ați fost condamnat pentru crimă, domnule Mars. Un verdict care a rezistat multor apeluri, de-a lungul multor ani. Erați programat pentru execuție în noaptea aceasta. Lucrurile acestea nu pot fi șterse cu buretele în doar câteva ore. Procesul are nevoie de timp ca să funcționeze.

– Și cât durează să se întâmple magia?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu vă pot da niște repere clare acum. Mi-aș dori să o pot face, dar mi-e imposibil. Vă pot spune că am trimis o echipă în Alabama ca să-l interogheze în amănunt pe domnul Montgomery. Iar aici, autoritățile din Texas au redeschis investigația. Facem tot ce putem ca să ne asigurăm că se va face dreptate. Vă garantez asta.

– Păi, dacă el a zis că mi-a omorât părinții, iar eu sunt tot în pușcărie, așteptând să mor, așa zice că sunteți departe de a face dreptate.